

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Skytten paa Aunsbjerg (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 203. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387814304/facsimile.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

strax! og Han med!» – «Hvad for en Han? Mama!» spurgte han. «Skytten,» svarede hun. «Skytten, min Hjerte! det ugadelige Menneske!» – «Lille Mama!» gjenmælede han, «jeg troer, sandt for Herren! Du er – jeg havde nær sagt – Vilhelm er ligesaa fri som jeg.» «Ja det siger Du, min Hjerte!» raabte hun, «fordi det slemme Skarn staaer saa højt hos Dig. Men han har selv tilstaaet det. Jeg har længe havt Mistanke til den Taske, at det ikke var rigtigt med hende, og saa tager jeg hende for mig nu inde i Fadeburet, og gaaer hende paa Klingen, og saa be- kjender hun ogsaa; men hun vil paa ingen Maade udlægge den Sand- skyldige. Men nu skal Du høre videre, min Hjerte! Som jeg nu klem- mer paa hende af alle Kræfter, saa gaaer Fadebuurdøren op, og Hvem staaer i Døren? Vilhelm, min Hjerte! og saa siger han – jeg spurgte ham ikke, Tøsen ikke heller – saa siger han: laver Mette til Barsel, saa bliver jeg Fader til Barnet. – Hvad siger Du nu? min Hjerte!» – Nu rejste Etatsraaden sig med een for mig hidtil ukjendt Heflighed, og sagde: «Jeg troer, sandt for Herren! at vi er i Hundedagene – Mama! lad dem Begge to komme ind!» – Hun ilede ud, Han smed Bogen paa Canopeen, og gik med Hænderne paa Ryggen frem og tilbage i Stuen. – Nu kom Synderne, Hun forgrædt og blussende – Han med sit sædvanlige stille og alvorlige Aasyn. Naadigfruen stod bag ved dem med Næverne i Siderne; Etatsraaden foran dem med sine bestan- dig paa Ryggen. – Han saae neppe til Synderinden; men fæstede sine Øjne paa Vilhelms ubevægede Ansigt. «Menneske!» udbrød han efter en Pause, «Det havde jeg ikke troet om ham – en gammel Karl – sine halvtredsindstive, troer jeg – og det unge Barn –» – «Hr. Etatsraad!» mælede Skytten med uforstyrrelig Ligevægt, «maac jeg ikke tale et Ord med Herren under fire Øjne!» – Herren taug et Par Secunder, sagde derpaa: «følg med!» gik foran ind i et Sideværelse, Vilhelm efter ham – Døren blev lukket.

Ingen kunde høre hvad de talte med hverandre derinde; thi det gik meget stille til; og Intet blev lydeligt, undtagen en Gang imellem et «sandt for Herren!»

Imedens denne hemmelige Forhandling varede – og, det troer jeg, medtog en halv Time – herskede fuldkommen Taushed i Stuen. Mama kastede sig paa Canopeen, og saae snart paa Mette, snart til Ca- binetsdøren. Mette stod som en Billedstøtte, og stirrede stivt ned i Gulvet, medens Taarene trillede ned ad hendes meer og meer bleg- nende Kinder. Jeg sad paa mit eget lille Tabouret, saae i min Bog, og

grundede paa, hvad der dog skulde komme ud af alt dette, der var mig ligesaa uforstaaeligt som Hieroglypherne nu ere for de Lærde.

Da Herren igjen kom ud fra de hermelige Forhandlinger med sin Tjener bag efter sig, vidskede han Næsen – mig tyktes ogsaa Øjnene – med sit Lommeklæde. I hiins Aasyn viste sig et lysere Skjær, end forhen.

«Lille Mama!» saa talte den Første, men langsom og afbrudt, «der bliver nu meget snart et Par af disse To – Du vil vel have ham Mette?» – Denne nejede, og bøjede sit Ansigt endnu dybere – «Og saa skal der ikke snakkes meer om det Forbigangne, Mama! – Vilhelm! der er det Hinus ved Siden af Smedens oppe i Vium – det er nu fæsteledigt – det kunne I faae; og derfor kan Du ligegodt passe din Tjeneste hos mig» – Skytten bukkede, og sagde til sin Forlovede: «Tak det naadige Herskab, Mette!» Denne fløj hulkende hen til Herren, og nejede først for ham, saa for Fruen, og valedede derpaa ud af Stuen. Skytten gik langsomt efter; men da han var i Døren, raabte Etatsraaden til ham med livelig Røst: «Aa! Vilhelm! kik ud i Ellerne engang! om Sneppen ikke skulde være kommen inat – vi skrive den Eenogtivende.» – Skytten nikkede med et stille Smil, og gik.

Aunsbjerg ligger i Lysgaard Herred, og hører til Sørslev Sogn. Kirken har den historiske Mærkværdighed: at den jydsk Adel – saa vil Sagnet – forsamlede sig i samme, da den lagde Raad op om at opsige Christian den Anden Huldskab og Troskab, og Mogens Munk ved Lodtrækning fik det farlige Hverv, at forkynde Majestæten denne Beslutning. Men Kirkegaarden har for mig een endnu mere levende Interesse – den tilhører ogsaa de Døde. Der er – jeg vil haabe den er der endnu – en temmelig stor Jordhøj, omsat med hugne Steen, og mod Syden forsynet med Jerngitterværk til Port eller Laage. Her hvile de jordiske Levninger af mine to yngste Sødskende – døde i spæde Barndom – af Naadigherren og hans Frue, med Fiere af samme Slægt. De to Første vare endnu ufødte, de to Andre endnu baade levende og livlige, da jeg bivaanede Guillaume Marteaus og Mette Kjeldsæters Bryllupshøjtid i Sørslev Kirke.

Endnu samme Dag flyttede de Nygifte til Vium. Dog husker jeg nok: at da Han havde fulgt sin Kone til det nye Hjem, vendte han endnu samme Aften, men silde maaskee, tilbage; og at det heller ikke anstod min naadige Bedstemoder, hvilket jeg lige saalidet kunde be-